

Arrest

nr. 231 594 van 21 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 september 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster betreedt op 26 maart 2019 via Amsterdam, Nederland, het Schengengrondgebied. Zij is in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een door de Nederlandse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum dat haar toelaat in de periode van 18 maart 2019 tot 18 maart 2020 gedurende 90 dagen op het Schengengrondgebied te verblijven.

1.2. Op 17 april 2019 leggen verzoekster en een Nederlandse man een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Turnhout. De registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning wordt uitgesteld voor bijkomend onderzoek.

1.3. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 8 augustus 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster krijgt een termijn van 7 dagen om gevolg te geven aan deze beslissing. Deze beslissing wordt verzoekster op 12 augustus 2019 ter kennis gebracht.

1.4. Op 9 september 2019 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van Turnhout de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning.

1.5. Op 16 september 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Regio Turnhout op 16.09.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : [J.]

voornaam : [M.R.]

geboortedatum : [1966]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Suriname

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.09.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 8.08.2019 dat haar betekend werd op 12.08.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 17.04.2019 deed betrokkene te Turnhout een verklaring van wettelijke samenwoning met de Nederlandse [R.O.J.] [°1941]. Op 9.09.2019 weigerde de stad Turnhout deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen afdeling Turnhout, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Zowel betrokkene als Dhr [R.O.J.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Verzoekster is in het bezit van een geldig paspoort, en bekwam een visum lang verblijf geldig tot 18.03.2020.

Verzoekster wendde zich op 17.04.2019 tot de ambtenaar van de burgerlijke stand om een verklaring wettelijke samenwoning af te leggen. Deze werd negatief beoordeeld op 09.09.2019.

Op 12.08.2019 betekent verweerster een BGV.

Wanneer op 12.08.19 het BGV wordt betekend, weet verzoekster nog niet dat het parket negatief zal adviseren omtrent de verklaring wettelijke samenwoning.

Deze weigeringsbeslissing werd immers aan haar meegedeeld op 09.09.2019, zijnde 1 maand later.

Het kan aan verzoekende partij dan ook niet worden verweten dat zij het BGV niet heeft uitgevoerd.

Een risico op onderduiken is evenmin aan de orde, laat staan bewezen.

Bovendien vereisen de Hoven en Rechtbanken de aanwezigheid van beide verzoekende partijen in casu wanneer een beroep zou worden ingeleid.

Er bestaat geen risico op onderduiken, integendeel. Verzoekster wenst haar rechten uit te putten en haar situatie te regulariseren middels het aantekenen van een beroep bij de familierechtbank.

Door kwestieuze beslissing te nemen ontnemt verweerster aan verzoekende partij de mogelijkheid in beroep te gaan tegen de weigeringsbeslissing van registratie wettelijke samenwoning.

Artikel 6.1 EVRM: Recht op een eerlijk proces stelt:

Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of hij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak. binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld.

Verweerster schendt zodoende artikel 6.1 EVRM door aan verzoekster een bijlage I3sexies te betekenen mét inreisverbod van 3 jaar.

Verweerster kan evenmin dienstig voorhouden:

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 5 van het EVRM inhouden. De weigering van de registratie van wettelijk samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten.

Artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven.

Artikel 6.1 stelt dat eenieder zich moet kunnen wenden tot de bevoegde rechter bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten.

Het bevel schendt deze rechten omdat verweerster aan verzoekende partij de mogelijkheid ontnemt zich tot de bevoegde rechter te wenden.

Verzoekster dient de mogelijkheid te krijgen haar verweer te voeren voor de bevoegde rechtbank. Zolang inzake niet ten gronde is beslist over de wel of niet registratie van een wettelijke samenwoning kan verweerster kwestieuze beslissing niet nemen.

Het kan evengoed zijn dat de rechtbank wel oordeelt dat betrokkenen een wettelijke samenwoning kunnen afsluiten.

Bovendien nam verweerster kwestieuze beslissing vooraleer de beroepstermijn af te wachten. Artikel 6.3b EVRM stelt:

Een ieder legen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten: a. onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging; h. te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging; (eigen onderstreping).

Verweerster diende de beroepstermijn (09.10.19) af te wachten.

Er mag geen bevel worden afgeleverd of dit bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dal in strijd zou zijn met het EVRM.

Het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Door aan verzoekster een inreisverbod van 3 jaar af te leveren ontnemt verweerster aan het gezin de mogelijkheid het verblijf van verzoekster te regulariseren.”

2.1.2. De Raad wijst er allereerst op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285).

Er blijkt daarnaast ook geenszins dat door het nemen van de bestreden beslissing verzoekster de mogelijkheid wordt ontnomen om bij de bevoegde familierechtbank in beroep te gaan tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning. Zo erkent verzoekster ter terechtzitting ook dat dit beroep intussen is ingediend. Zij toont verder niet concreet aan dat haar persoonlijke aanwezigheid in België is vereist voor het voeren van deze procedure. Er blijkt niet dat haar persoonlijke verschijning in deze procedure is vereist of is bevolen en dat zij vanuit haar herkomstland niet in contact kan blijven met haar advocaat en zich niet kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Ook haar partner kan in het kader van deze procedure mede haar standpunt doen gelden en eventueel stukken ter staving van de oprechtheid van de relatie voorleggen. Tevens moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoekster een visum aanvraagt om haar in de mogelijkheid te stellen op de terechtzitting aanwezig te zijn. Verzoekster toont niet aan dat enige wettelijke bepaling haar een recht geeft om op het Belgische grondgebied aanwezig te zijn enkel omdat zij nog een beroepsmogelijkheid heeft tegen de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning. In zoverre verzoekster nog verwijst naar artikel 6.3b van het EVRM wordt opgemerkt dat niet blijkt dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een vervolging. Er blijkt niet dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op de schending van artikel 6 van het EVRM om de bestreden beslissing nietig te horen verklaren.

2.1.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster stelt in België een relatie te hebben met een Nederlandse man.

De Raad wijst erop dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (“*lawful and genuine marriage*”, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van “*oprechtheid*” kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie. In casu weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Turnhout de registratie van een wettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar Nederlandse partner, na een negatief advies van het parket, omdat deze niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht. Verweerder verwijst in zijn motivering ook naar deze beslissing. Verweerder kon op basis

hiervan in redelijkheid oordelen dat er een contra-indicatie voorligt van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, derwijze dat een schending van deze bepaling bij een terugkeer naar het land van herkomst niet blijkt. Verzoekster slaagt er met haar uiteenzetting niet in aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing alsnog sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Zij maakt derhalve niet aannemelijk dat op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was waarmee het bestuur rekening moest houden of waaromtrent een belangenafweging diende te worden doorgevoerd.

De Raad merkt daarenboven op dat indien verzoekster en haar Nederlandse partner alsnog de toelating zouden krijgen om wettelijk samen te wonen in België verzoekster steeds de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van het recht op een gezins- of familiaal leven.

Daarnaast – en ten overvloede – betwist verzoekster ook niet dat het door haar ingeroepen gezinsleven in België met haar Nederlandse partner vanaf het begin precair was, gelet op haar illegale of preciaire verblijfssituatie in België. In deze omstandigheden aanvaardt het EHRM enkel in uitzonderlijke omstandigheden een miskenning van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Verzoekster doet geen enkele poging om dergelijke uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen. Zij toont niet aan dat het beweerde gezinsleven enkel in België, en niet in Nederland of Suriname, op effectieve wijze kan worden beleefd. Concrete hinderpalen hiervoor blijken niet.

Verzoekster toont verder ook niet concreet aan dat zij voor het overige duurzame sociale en/of economische banden heeft opgebouwd in België die als privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen worden gekwalificeerd. Een beschermenswaardig privéleven wordt evenmin concreet aannemelijk gemaakt.

Gelet op de thans voorliggende gegevens wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

2.1.4. De overige uiteenzetting van verzoekster kan niet dienstig in verband worden gebracht met de aangevoerde schending van de artikelen 6 en 8 van het EVRM.

2.1.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 8, 62 en 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij onderbouwt het middel als volgt:

“Verweerster stelt als motivering: de weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar. Gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. [...]

Er zijn - integendeel - wel specifieke omstandigheden die maken dat er geen inreisverbod diende opgelegd te worden, zoals supra gesteld.

Zolang er geen uitsluitel bestaat over de al dan niet schijnwettelijke samenwoning, is de genomen maatregel niet proportioneel.

In casu speelt dus nog steeds het vermoeden van onschuld, tot het tegendeel is bewezen.

Het komt aan de burgerlijke rechter toe hierover te oordelen. Betrokkene moet de kans krijgen zich tot de bevoegde rechtbank te wenden, hangende de beroepstermijn die nog loopt.

Verweerster kan deze motivering dan ook niet dienstig voorhouden en hieruit afleiden dat een inreisverbod van 3 jaar proportioneel én verantwoord is.

Verzoekster moet eerst in de mogelijkheid gesteld worden haar rechten te doen gelden.

Haar belang om het inreisverbod aan te vechten blijft behouden.

De motivering is gebrekkig, verweerder diende wel rekening te houden met de specifieke omstandigheden wanneer zij bepaalt dat een inreisverbod van 3 jaar verantwoord is, reden waarom kwestieus bevel dient vernietigd te worden.”

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Er wordt voorzien in een motivering in rechte en in feite die toelaat zowel te begrijpen waarom verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd als waarom de duur van het inreisverbod op drie jaar wordt bepaald. Het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt. Verzoekster geeft met haar uiteenzetting ook niet zozeer aan dat zij niet begrijpt waarom haar een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd, maar wel dat zij hiermee niet akkoord kan gaan. Dit betoog staat los van de formele motiveringsplicht. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de voormelde wettelijke bepalingen wordt niet aangetoond.

2.2.3. De inhoudelijke kritiek van verzoekster op de bestreden beslissing moet worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 74/11, § 1 eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In casu wordt verzoekster een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Uit deze wetsbepaling volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd (“gaat gepaard”).

Wat specifiek de duur van het inreisverbod betreft, bepaalt artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verder dat deze dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verweerder beschikt ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij het bestuur rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Om het opleggen van het inreisverbod te rechtvaardigen wijst verweerder er in zijn beslissing op dat verzoekster naliet gevolg te geven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 8 augustus 2019 dat haar ter kennis werd gebracht op 12 augustus 2019. Verweerder acht het verder gerechtvaardigd om de duur van het inreisverbod op drie jaar te leggen. Hij wijst erop dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Turnhout reeds vaststelde dat de wettelijke samenwoning van verzoekster met een Nederlandse onderdaan enkel was gericht op het verwerven van een verblijfsrecht en bijgevolg geen werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt. Hij stelt dat verzoekster geen enkel wettig motief (meer) heeft om nog in België te verblijven, dat zij

hardnekkig is om illegaal in België te willen verblijven en dat niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar.

Verzoekster betoogt dat de beroepsmogelijkheid die zij nog had tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning met haar Nederlandse partner een omstandigheid uitmaakte die zich ertegen verzette dat haar een inreisverbod werd opgelegd en het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar disproportioneel maakt. Zij stelt dat zij de kans moet hebben om zich tot de bevoegde rechtbank te wenden om de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand aan te vechten.

Zoals reeds aangegeven, is verweerder in beginsel verplicht om een inreisverbod op te leggen indien hij vaststelt dat de betrokken vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitvoerde. Verzoekster toont niet aan dat enige wettelijke bepaling haar een recht geeft om op het Belgische grondgebied aanwezig te zijn enkel omdat zij nog een beroepsmogelijkheid heeft tegen de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning.

Verder werd er ook reeds op gewezen dat de bestreden beslissing verzoekster niet verhindert / heeft verhindert om zich te wenden tot de bevoegde burgerlijke rechter om de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning aan te vechten en dat niet blijkt dat verzoeksters persoonlijke aanwezigheid in het kader van deze procedure is vereist of bevolen door de bevoegde rechter. Verzoekster toont niet aan dat zij haar belangen in het kader van deze procedure niet op nuttige wijze kan laten behartigen door haar advocaat en eventueel ook haar partner.

Er blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing niet reeds kon verwijzen naar de beslissing van de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand waarbij de registratie van de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar Nederlandse partner werd geweigerd omdat deze niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht. Verweerder kon op basis hiervan in redelijkheid oordelen dat er een contra-indicatie voorligt van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, derwijze dat een schending van deze bepaling niet blijkt. Verzoekster slaagt er met haar uiteenzetting niet in aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing alsnog sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven.

In deze omstandigheden toont verzoekster enige disproportionaliteit tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat ook geenszins aan. Voor zover verzoekster en haar partner alsnog de toestemming zouden krijgen om wettelijk samen te wonen in België, kan verzoekster steeds een verzoek tot opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen op grond van haar recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze op kennelijk onredelijke of onwettige wijze is tot stand gekomen.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.2.4. Het vermoeden van onschuld is een beginsel uit het strafrecht, dat niet speelt in het kader van administratieve beslissingen zoals een inreisverbod.

2.2.5. Artikel 8 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet die werd toegepast vermeldt. In casu is de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten, maar wel een inreisverbod, zodat niet blijkt dat verzoekster dienstig de schending van deze wetsbepaling kan inroepen. Elke toelichting ter zake ontbreekt ook.

2.2.6. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS